

TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS
SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
DE EUROPEISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
EUROOPA ÜHENDUSTE KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN COMMUNITIES
COUR DE JUSTICE DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES
CÚIRT BHREITHIÚNAIS NA gCÓMHPHOBAL EORPACH
CORTE DI GIUSTIZIA DELLE COMUNITÀ EUROPEE
EIROPAS KOPIENU TIESA

OPUS BENDRIJŲ TEISINGUMO TEISMAS
İRÓPAI KÖZÖSSÉGEK BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-ĠUSTIZZJA TAL-KOMUNITAJIET EWROPEJ
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DAS COMUNIDADES EUROPELAS
SÚDNY DVOR EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTEV
SODIŠČE EVROPSKIH SKUPNOSTI
EUROOPAN YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS DOMSTOL

Kontakty z Mediami i Informacja

KOMUNIKAT PRASOWY nr 36/06

2 maja 2006 r.

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-341/04

Eurofood IFSC Ltd

SĄDEM WŁAŚCIWYM DLA WSZCZĘCIA „GŁÓWNEGO” POSTĘPOWANIA UPADŁOŚCIOWEGO JEST, Z WYJĄTKIEM PRZYPADKÓW NALEŻYCI UZASADNIONYCH, SĄD PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO, W KTÓRYM ZNAJDUJE SIĘ STATUTOWA SIEDZIBA DŁUŻNIKA

Zasada wzajemnego zaufania wymaga, aby sądy pozostałych państw członkowskich uznawały orzeczenie sądu o wszczęciu postępowania upadłościowego, bez badania właściwości, chyba że naruszałoby to prawa podstawowe.

Eurofood, spółka prawa irlandzkiego ze statutową siedzibą w Dublinie, jest w całości spółką zależną spółki prawa włoskiego Parmalat Spa. Jej głównym celem jest zapewnianie środków na finansowanie spółek grupy Parmalat.

W dniu 24 grudnia 2003 r., w celu poddania jej przemysłowej restrukturyzacji, Parmalat została poddana zarządowi nadzwyczajnemu E. Bondi'ego.

Na podstawie wniosku o likwidację Eurofood ze względu na jej zadłużenie, złożonego w dniu 27 stycznia 2004 r. przez Bank of America NA, High Court (Irlandia) powołał P. Farrella w charakterze zarządcy tymczasowego („provisional liquidator”) przyznając mu kompetencje do zajęcia wszystkich aktywów tej spółki, do zarządzania jej sprawami, do otwarcia rachunku bankowego w jej imieniu oraz wyznaczenia adwokata.

W dniu 9 lutego 2004 r. Eurofood została poddana we Włoszech zarządowi nadzwyczajnemu E. Bondi'ego. W dniu 10 lutego 2004 r. Tribunale civile e penale di Parma wyznaczył na dzień 17 lutego 2004 r. rozprawę w celu ogłoszenia upadłości Eurofood, o czym P. Farrell został poinformowany w dniu 13 lutego. W dniu 20 lutego 2004 r. uznając, że główny

ośrodek podstawowej działalności Eurofood znajduje się we Włoszech, sąd ten stwierdził swoją jurysdykcję międzynarodową dla ogłoszenia upadłości.

Wyrokiem z dnia 23 marca 2004 r. High Court orzekł, że postępowanie upadłościowe dotyczące Eurofood zostało wszczęte w Irlandii z dniem złożenia przez Bank of America NA stosownego wniosku i uznał, że postępowanie to stanowi postępowanie główne, ponieważ główny ośrodek podstawowej działalności Eurofood znajduje się w Irlandii. Sąd ten stwierdził również, że przeprowadzenie postępowania przed sądem włoskim w Parmie uzasadniałoby odmowę uznania przez sąd irlandzki orzeczenia tego sądu. Ogłaszając upadłość Eurofood, High Court zarządził likwidację tej spółki i powołał P. Farrella w charakterze zarządcy. E. Bondi wniósł odwołanie od tego wyroku.

W tej sytuacji Supreme Court (Irlandia) zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich o udzielenie odpowiedzi na kilka pytań prejudycjalnych dotyczących wykładni wspólnotowego rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego w celu określenia w szczególności sądu właściwego dla przeprowadzenia likwidacji Eurofood¹.

Sąd właściwy dla wszczęcia „głównego” postępowania upadłościowego

Zgodnie ze wspólnotowym rozporządzeniem **sądem właściwym dla wszczęcia „głównego” postępowania upadłościowego**, wywołującego skutki względem majątku dłużnika położonego we wszystkich państwach członkowskich, jest **sąd państwa członkowskiego, w którym znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika**.

W przypadku spółek domniemywa się, że **głównym ośrodkiem ich podstawowej działalności jest siedziba określona w statucie**, gdzie dłużnik zarządza swoją działalnością.

Trybunał stwierdza, że domniemanie to może zostać obalone jedynie wtedy, gdy obiektywne i możliwe do zweryfikowania przez osoby trzecie kryteria umożliwiają stwierdzenie, że rzeczywista sytuacja jest odmienna niż ta, która wynikałaby z położenia przedsiębiorstwa w miejscu statutowej siedziby spółki (jak w przypadku spółki, która nie prowadzi żadnej działalności na terytorium państwa członkowskiego, na którym znajduje się jej statutowa siedziba).

Jeżeli spółka prowadzi działalność na terytorium państwa członkowskiego, na którym znajduje się jej statutowa siedziba, sama okoliczność, że jej decyzje ekonomiczne są lub mogą być kontrolowane przez spółkę nadrzędną, mającą siedzibę w innym państwie członkowskim, nie jest wystarczająca dla obalenia domniemania związanego z siedzibą określoną w statucie.

Uznanie orzeczenia o wszczęciu głównego postępowania upadłościowego przez sądy innych państw członkowskich

Trybunał przypomina, że rozporządzenie przewiduje, iż wszczęcie postępowania upadłościowego w jednym z państw członkowskich podlega uznaniu we wszystkich

¹ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r., Dz.U. L 160, str. 1.

pozostałych państwach członkowskich z chwilą, gdy orzeczenie stanie się skuteczne w państwie wszczęcia postępowania (zasada pierwszeństwa).

Zasada wzajemnego zaufania wymaga, aby **sądy pozostałych państw członkowskich uznawały orzeczenie sądu o wszczęciu głównego postępowania upadłościowego, bez możliwości badania oceny właściwości dokonanej przez ten sąd.**

Pojęcie „orzeczenia o wszczęciu postępowania upadłościowego”

Trybunał zauważa, że mechanizm przewidujący wszczęcie tylko jednego postępowania głównego mógłby zostać poważnie zakłócony, jeżeli sądy tych państw członkowskich, do których wpłynęły w tym samym czasie wnioski o wszczęcie postępowania ze względu na niewypłacalność dłużnika mogłyby korzystać z konkurencyjnej właściwości w dłuższym okresie czasu.

W celu zapewnienia skuteczności tego systemu Trybunał stwierdza, że orzeczenie o wszczęciu postępowania upadłościowego stanowi orzeczenie sądu państwa członkowskiego o wszczęciu jednego z postępowań określonych w tym rozporządzeniu, wydane w związku z niewypłacalnością dłużnika, które skutkuje zajęciem majątku dłużnika oraz powołaniem zarządcy. Zajęcie majątku oznacza utratę przez dłużnika prawa zarządu swoim majątkiem.

Powody odmowy uznania postępowania upadłościowego

Trybunał przypomina, że państwo członkowskie może odmówić uznania postępowania upadłościowego wszczętego w innym państwie członkowskim, jeżeli uznanie to prowadziłyby do rezultatu pozostającego w oczywistej sprzeczności z jego porządkiem publicznym, z jego podstawowymi zasadami lub konstytucyjnie zagwarantowanymi prawami i wolnościami jednostki.

W ramach postępowania upadłościowego szczególne znaczenie ma prawo wierzycieli lub ich przedstawicieli do uczestniczenia w postępowaniu z poszanowaniem dla zasady równości broni.

Zatem państwo członkowskie może odmówić uznania postępowania upadłościowego wszczętego w innym państwie członkowskim, jeżeli wszczęcie postępowania nastąpiło z wyraźnym naruszeniem prawa podstawowego do bycia wysłuchanym przysługującego jednemu z uczestników tego postępowania.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże w żaden sposób Trybunału Sprawiedliwości.

Dostępne wersje językowe : CS, EN, ES, FR, DE, IT, HU, PL, SL, SK

Pełny tekst wyroku znajduje się na stronie internetowej Trybunału
<http://curia.eu.int/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-341/04>

Tekst jest z reguły dostępny od godz. 12.00 CET w dniu ogłoszenia.

W celu uzyskania dodatkowych informacji proszę skontaktować się z
Ireneuszem Kolowcą

Tel. (00352) 4303 2878 Faks (00352) 4303 2053